

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705962256/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Hun slumred ind — og hen ad Drømmens Vover,
 Som Mindets blege Stjerne lyser over,
 Tilbage i sig selv hun sagte gled.
 Det Dække, der om Dagen drages ned
 Imellem Tankens Yttring og dens Kilde,
 Nu løfter sig iveiret lyst og stille,
 Og intet ydre Indtryk fængsler mere
 Den frie Sjæl, som i sig selv kun seer.
 Der — i dens skjulte, underfulde Rige —
 I en bestandig Ungdomsfriskhed stige
 De talende, skjøndt tause, Minder frem,
 Og Haabets Spirer røre sig i dem.
 Der vælter op den dunkle Tankestrøm,
 Hvis Fylde her udgyder sig som Drøm,
 Men som bevarer skjult i sine Bølger
 Det Kommende, hvis Liv endnu sig dølger.
 Alt hvad den næste Tid skal kalde frem,
 Beredes alt i dette stille Hjem,
 Hvor Sjælens Kræfter, Drift og Haab og Længsel,
 Lig bundne Aander slumre som i Fængsel.
 — Og Vestalinden sover; Lampens Skin
 Fra Krogen falder hen paa hendes Kind,
 Paa hendes mørke Lokker, paa de hvide
 Blodløse Læber, dog endnu saa blide.
 Men skjøndt i Hulens mørke Fængselsvraa
 Som lænket ubevægelig hun laa;
 Skjøndt her en Fange slumrende hun hviler,
 Dog bort i Drømmen hendes Sjæl nu iler.

Hun drømte — og en Rad af Aar svandt hen,
 Og selv hun saae sig som et Barn igjen,
 Der gjennem Haven, under Træets Grene,
 Med Fuglen paa sin Skulder vandred ene.
 Hun strakte Haanden ud med Kornet i,
 For Fuglen nynnende sin Melodi,
 Og ned den flagrede paa lette Vinger,
 Og nød sin Føde nu paa hendes Finger.
 Saa gik hun med sin Fugl i Haven om,
 Bevogtende sin lille Eiendom,
 Og med en Fryd, som kun de Smaa fornemme
 Hun taler til den med en kjærlig Stemme.
 Da hører hun med eet sin Moders Røst:
 Kom op, o Fulvia, fra Leg og Lyst!
 Skynd dig fra Haven op, min lille Pige!
 Din Fader har et Ord dig nu at sige.
 Hun træder ind i Hallen — Fuglen sad

Endnu paa Skuldren, nipped af et Blad,
 Og som hun selv den seer sig om urolig;
 Thi midt i Hallen, i den stille Bolig,
 Hvor sjelden hun en Fremmed forhen saae,
 En Skare purpurklædte Præster staae.
 Men hendes Fader hendes Haand omfatter
 Idet han siger: Skuer her min Datter!
 Min lille Fulvia, mit Husets Zitr,
 Til Vestas Tjeneste jeg hende vier!
 Her med sin Mund han hendes Mund berører
 Og favner hende ømt, hvorpaa han fører,
 Forbi de tause, purpurklædte Mænd,
 I hendes Moders Arme hende hen.
 Selv sukker hun, men kjender Grunden ikke;
 Dog pludselig fordunkles hendes Blikke,
 Og Taarekilden fyldes meer og meer,
 Da Graad hun i sin Moders Øie seer.
 I dette Øieblik sig Fuglen svinger
 Fra hendes Skuldre bort paa snare Vinger,
 Og rundt hun følger den i Hallen om,
 Indtil de Begge hen til Døren kom.
 Der fly'er den ud — i Luften høit den stiger,
 Hvor paa sin frie Flugt den hurtig svandt —
 Men idefsamme Drømmens Billed viger,
 Og andre Syner hendes Tanke bandt.

Hun drømte. Som en voxen Jomfru hun
 I Templet gik den tause Midnatsstund
 Med Blikket vendt mod Vestas hule Billed,
 Der tættisløret var paa Altret stillet.
 Foran det, paa den blanke Marmorsteen,
 Den hellige Lampe brændte mild og reen,
 Og klart i Glandsen af dens lyse Lue
 Gudindens hvide Hænder kom tilskue.
 Og Fulvia stod taus med sænket Blik,
 Imens forbi som Minde hende gik
 Den hele Sum af Tøner og af Dage,
 Der her i Templets Hal var lagt tilbage.
 De mange Aar, hvori med trofast Sind
 Hun havde vogtet her paa Lampens Skin
 Og offret Dag og Nat til sin Gudinde,
 Dem saae hun atter komme og forsvinde.
 Men nu til Altrets Fod hun træder hen,
 I Lampen gyder Olie hun igjen,
 Saa Luen flammer høit, alt mens hun stille
 Andægtig kysser Vestas Haand, den milde.

Da var det, som medeet Gudindens Aand
 Gav Liv til Billedstøttens Marmorhaand;
 Paa eengang den sig rørte — Slørets hvide
 Og rige Folder Haanden drog tilside;
 Den høie Støtte, før saa kold og sløv,
 Medeet bevæged sig i yndigt Liv:
 Glands farved Marmorkinden, Læben smilte,
 Og Øiets Lys paa Vestalinden hvulste,
 Der knælte taus, imedens Sjæl og Blik
 Tilbedende op til Gudinden gik,
 Just som sig hørig med sin Guddomsstemme
 Paa denne Viis Gudinden lod fornemme:
 O Fulvia! min Datter, hvem jeg saae
 Før mine Fødder lidt, naar her du læa
 I Nattens tause Stund, og Bønner hæved
 Til mig, der skjøndt usynlig dig omsvæved:
 O Fulvia! din Villie nu er skeet;
 Foruden Slør du har mit Aasyn seet,
 Og for dit Øie staaer jeg aabenbaret.
 Men som min Naade her du har erfaret,
 Saa vær mig altid tro paa denne Jord! —
 Dybt hæved Fulvia ved disse Ord —
 Hun vendte sig — og idetsamme stilled
 For hendes Sjæl sig frem et andet Billed.

Hun drømte. Høit paa Himlen Maanen gled
 Og sendte Straaler over Lunden ned,
 Ned over Myrthens og Cypressens Bolig,
 Hvor nu hun vandrer tankefuld, urolig.
 Da skjælved pludselig Cypressens Top,
 Og hun, idet hun Øiet løtted op,
 Lyslevende nu ligefor sig saae
 Den unge Ridder, som hun tænkte paa.
 Søm tvende Lys til eet sig sammen føie,
 Saa mødtes her paa eengang Begges Øie,
 Og Begge bytted her med dæmpet Røst
 Savn imod Savn, og Længsel imod Trøst.
 De vandred hen hvor Kildens Bølger glide,
 Hun paa dens ene, paa dens anden Side
 Marcellus, der om hendes holdt sin Haand,
 Og danned over Vandet saa et Baand,
 Der huldt forened dem, hvem Skjæbnen vilde
 Trods deres Hjerters Forbund evig skille.
 Saa vandred de, og kom til Broens Steen,
 Og fast omslynged' stod de To som Een:
 Et Sind kun boede i dem, een var Flammen,

Mens deres Blik og Læber smelted sammen.
 En Ring han fremtog med bevæget Aand,
 Og lagde den i Vestalindens Haand
 Med disse Ord: dig, Lundens stille Skygge
 Og dig, o Luna! jeg betroer min Lykke.
 Da lod i Drømmen Fulvia hans Ring
 I Vandet falde — pludselig omkring
 Marcellus vendte sig, og i det tykke
 Og dunkle Løv hans Billed som en Skygge
 Gled meer og meer tilbage. Selv hun stod
 Med Skræk i Sjælen og med bunden Fod,
 Der vilde følge ham, men mægted ikke.
 Og mere fjern ham skued hendes Blikke,
 Og mere mørk blev Skoven — Maanens Kiud
 I Skyens sorte Stør sig hylled ind,
 Mens nærmere hun Stormens Brusen hørte.
 Alt rørte sig, kun hun sig ikke rørte;
 Alt sig bevægede — hun alene stod
 Skjønndt bævende med lækebunden Fod,
 Og saae den Elskede bag Løvet svinde —
 Men idetsamme vexled Sjælens Minde,
 Thi Drømmen skifted om i hendes Sind.

Hun drømte. Ved de blege Stjerner's Skin
 Hun vandrer gjennem ubekjendte Egne;
 Og Alt er mørkt og trist, og allevegne
 Kun Død og Undergang hun skue faaer.
 Foran et Tempel i Ruiner staaer
 Hun stille, medens sorgfuld hun beskuer
 Det knuste Tag, de sammensunkne Buer;
 Thi af det stolte, søileklædte Huus
 Den ene Halvdeel ligger her i Gruus.
 Alt syntes hun at her hun skulde kjende,
 Men hver Erindring flygter bort fra hende
 Just naar den vakt i Sjælen tale skal.
 Dog seel ud af en marmordækt Portal,
 Der end sig hæver, krandsæt af Ruiner,
 En Kvinde træder frem med strenge Miner,
 Med stolte Skridt og majestætisk Gang,
 Og truende, skjønndt dæmpet, Røsten klang:
 O Fulvia! Hvi staaer du her saa stille
 Og seer paa Templets sonderbrudte Pille,
 Og paa den sunkne Bygning, for saa stærk?
 Du Daare stirrer paa dit eget Værk!
 Thi her stod Vestas Borg — her Solen tændte
 Den rene Flamme, som paa Altret brændte,

Hvis Lue nærer Livet overalt;
 Men Flammen sluktes ud og Templet faldt,
 Og paa dets Levninger staaer nu din Dommer:
 See bag dig, Fulvia! Din Straf den kommer!
 Og Fulvia idrømme saae sig om,
 Og see, et Sørgetog nu langsomt kom
 Hen over Sletten, og som Døden stille
 Det skred ad Veien frem mod Tempets Pille.
 Foran maå bar en Baare, bred og stor,
 Bedækket af et dunkelt Sørgeslor,
 Der, medens Toget tæt forbi nu skrider,
 Paa cengang løftes og tilside glider.
 Der laa Marcellus i sit Blod — hans Træk,
 De før saa fagre, stivned var i Skræk;
 Hans unge Legeme, til Bølg dannet
 For Kraft og Skjønhed, herligt sammenblandet,
 Laa sønderlidt, berøvet al dets Pragt,
 Lig Skovens Stamme ved Orkanens Magt.
 Men Fulvia i Rædsel om sig vender,
 Og pludselg hun Skikkelsen gjenkjender,
 Der end ved Templet stod med hævet Haand.
 O Vesta! O Gudinde, tag min Aand!
 O, hv det rige Offer ud fra Døden!
 Min være Straffen, thi kun min er Brøden!
 Saa raaber hun, mens sønderknuust hun ned
 For sin Gudindes rene Fødder gled.
 Da brat hun aabner Øjet. Endt er Blunden;
 Hun er alene — Drømmen er forsvunden.

Høit paa sit Leie Fulvia hæver sig;
 Hun seer omkring i Hulen som et Lfig,
 Der af sin Grav til Livet kaldes atter,
 Men Intet dog af Verden mere fatter.
 Som Hjulet dreier rundt sig i en Ring,
 Saa ruller hendes Øie vildt omkring
 Blandt Syner, hvori Drømmesyn sig blande.
 Med Haandens Flade stryger hun sin Pande,
 Som for paany i Tankens skjulte Hjem
 Bevidsthedslivet klart at kalde frem. —
 Midt i sin Søgen hendes Blik dog standser,
 Medet faaer Liv igjen de døde Sandser,
 Og Døden selv, med al sin Skræk og Gru,
 Sig i de blege Træk afspejler nu.
 Marcellus! — sukker hun — var det dit Billed,
 Der sig idrømme for mit Øie stilled?